

ZTRÁTY A NÁLEZY

Dětská vánoční hra

Adaptace podle Pavla Juna

Osoby (v pořadí, jak jsou uváděny na scéně):

Rafael, soukromý detektiv	Kapelník
Rafaelová, jeho sestra a společnice	Baskytarista
Gabriel, šéf konkurenční kanceláře	Zpěvačka
Gabriela, jeho společnice	Neznámý
Producentka	Moderátorka Adéla
Asistentka reklamní agentury	Moderátorka Tereza
Scénárista reklamních spotů	Socioložka
Herec představující prvního detektiva	Strážmistr
Herec představující druhého detektiva	Policista
První herečka reklamního spotu	Reportérka
Druhá herečka reklamního spotu	Dvojče Jan
Třetí herečka reklamního spotu	Dvojče Adam
Herec reklamních spotů	Dítě v davu
První drbna	Ateista z davu
Druhá drbna	Křesťanka z davu
Pan Patrik Průměrný, otec rodiny	Pesimistka z davu
Paní Karolína Průměrná, matka	Optimistka z davu
Ondřej Průměrný, jejich syn	Lidé a děti z davu
Katka Průměrná, jejich dcera	

První výstup

V jednoduše, ale moderně zařízené kanceláři. Stůl, několik židlí, monitor počítače, telefon. Na zdi velká tabule „ZTRÁTY A NÁLEZY, soukromá detektivní kancelář“. U stolu sedí oba sourozenci Rafaelovi.

Rafaelová: Myslíš, že to byl dobrý nápad, začínat s podnikáním zrovna před Vánoci?

Rafael: To si piš! O Vánocích pořád někdo něco hledá. Nakupuje se, krade se...

Přichází Gabriel a Gabriela.

Rafael: Á, podívejme, konkurence!

Rafaelová: No ne, Gabriela a Gabriel! To jsou k nám hosti!

Gabriela: Tak vy jste se taky rozhodli! Tak jen se snažte!

Gabriel: Však za chvíli uvidíte, co to obnáší, taková soukromá detektivní kancelář!

Gabriela: A když už lézt někomu do zelí, tak profesionálně, jasně?!

Oba odcházejí se škodolibým smíchem.

Rafaelová: Ti nám tu ještě chyběli.

Rafael: Nesmíš se nechat vyhecovat. Předností detektiva je chladnokrevnost.

Zvoní telefon. Sestra se po bratrovi tázavě podívá.

Rafael: To budou z té reklamní agentury. *(Zvedá telefon.)* Ztráty a nálezy! ... Ano, u telefonu. ... Dobře, můžete, ano. *(Zavěsí.)* Za chvíli jsou tady.

Rafaelová: Jen jestli nevyhazujeme peníze zbytečně.

Rafael: Reklama je reklama.

Přichází producentka v doprovodu asistentky. Sourozence Rafaelovy téměř nepustí ke slovu.

Producentka: Dobrý den, gratulujeme vám, že jste se obrátili na naši agenturu. Především bychom vám doporučili změnit název. Vy jste sourozenci Rafaelovi, že?

Rafaelová: A- ano.

Producentka: Pak by se hodil R-systém nebo R-komplex. Uděláme vám logo.

Rafael: Ale – nám tohle vyhovuje!

Producentka: Pak další věc – image. Každý klient musí okamžitě prohlásit: „Vypadáš skvěle.“ Pošleme na vás vizážisty

Rafaelová: Přece ale, detektiv má být nenápadný!

Producentka: No, a teď konečně k tomu, co jste si objednali. Slečno asistentko, podejte mi ty demo-snímky.

Asistentka: Mám sem vzít i scénáristu? Čeká dole v autě.

Producentka: Můžete.

Asistentka mizí za kulisami, za nepatrný okamžik se vrací společně se scénáristou. Scenárista nese v podpaží velké desky.

Asistentka: Tak prosím, tenhle pán dělá scénáře vašich reklam.

Scenárista: Poslechněte si, co byste řekli na tohle: *(Otevírá desky, předčítá.)* Noční ulice. Před vraty stojí nervózně muž s punčochou na obličej, dívá se na hodinky. Pak tři také maskovaní muži přehodí přes bránu pytel, přelezou bránu a za pobízení „šéfa“ utíkají pryč, nicméně pytel před branou na zemi ve zmatku zapomněli, kamera na něm utkví. Muži doběhnou do auta, naskáčou do něj, šéf pobízí k odjezdu, najednou se zeptá: Chlapi, kde je pytel? Zjistí se, že ho nechali před branou, tluče do nich. V tom se ve tmě objeví jeden z detektivů, nakloní se do okénka a zeptá se: „Co se děje, co jste ztratili?“ Šéf se zmůže jen na „Pytel“. Detektiv řekne jen „Moment,“ – a za chvíli se vrací i s pytlem přes rameno. Podává jej do auta.

Rafaelová: Počkat! To snad podporuje kriminalitu, ne?

Scenárista: Neblázněte, ženská! Reklama přece musí být především akční!

Rafaelová: No... nevím, nevím.

Scenárista: To ale ještě není konec, počkejte. Čtu dál. *(Čte:)* Šéf opět pobízí k odjezdu a pak se zaraženě zeptá: „Kde je Maggie? Kde jste nechali Maggie!“ Opět se objeví detektiv, řekne jen: „Moment, pánové!“ Šéfovi uklouzne: „To je chlap!“ U oné brány záběr na ruce malé holky, jak se marně dostává přes bránu.

Rafael: A jak poznáme, že je to zrovna Maggie?

Scénárista: To je přece jasné. Nechte mě dokončit! (*Pokračuje ve čtení.*) Detektiv otevře bránu, sundá Maggii, uklidní ji: „No tak, no tak,“ pak ji za ruku odvede k autu a s palcem vztyčeným sleduje, jak auto odjíždí nocí. (*Sklopne desky.*) Tak co?

Producentka: Vidíte, žádná zločinnost, naopak. Lidský aspekt.

Asistentka: Útok na city. To zabere!

Rafael: No – dejme tomu.

Producentka: Ale to ještě není natočené. Teď vám předvedeme ty hotové spoty. Až to lidi uvidí v televizi, to budete koukat, těch zakázek! Podívejte se!

Producentka vyndává CD, Rafael je zasouvá do počítače, všichni se pak shluknou okolo monitoru. Do popředí zatím vcházejí herci a probíhá děj reklamních spotů. Úvodem zaznívá gong a předstupují herci představující detektivy.

Herec-1. det.: Jsme detektivní kancelář ztrát a nálezů.

Herec-2. det.: Vy ztratíte –

Herec-1. det.: My najdeme.

Herec-2. det.: Najdeme i to, co ještě nehledáte.

Herec-1. det.: Domácí zvířata,

Herec-2. det.: Auta,

Herec-1. det.: Šperky,

Herec-2. det.: Lidi.

Herec-1. det.: A jakékoli další věci, které dokážete ztratit.

Herec-2. det.: Hledáme dobře.

Herec-1. det.: Hledáme rádi!

Herec-2. det.: Nacházíme rychle,

Herec-1. det.: Nacházíme stoprocentně

Herec-2. det.: Vracíme diskrétně, ctíme tajemství.

Herec-1. det.: Co nehledáme, to je pouze ztracená hlava, ztracené iluze a ztracený čas.

Herec-2. det.: Volejte 777 777 777. Prvních 7 vteřin volání zdarma!

Herec-2. det.: Bližší podrobnosti též na webových stránkách www.ztratyanalezy.plk.

Gong. Následuje převážně pantomimická scénka s naznačením poměrně „rozmáchlé“ akce na malém prostoru. Oba herci jdou ulicí, nesou různé předměty. V pozadí na různých místech, jakoby nezávisle na sobě, 3 herečky dělají zoufalá gesta, z nichž je jasné, že něco postrádají. Herci představující detektivy se postupně ke každé z nich mlčky přiblíží a vždy se slovy „Prosím, tady to je“ vracejí předmět. Herečky mimikou i různými citoslovci vyjadřují neskryvanou radost.

Herec-1. det.: Vracíme všechno, co kdo ztratil.

Herec-2. det.: A to dokážeme jen my!

Gong. Další scénka. „Detektivové“ vedou potácejícího se evidentně podnapilého muže, opřou jej o zeď, zvoní, vynoří se herečka představující manželku.

Herečka: (K muži:) Kde jsi byl?! Počkej, to si vypiješ! (K detektivům:) To jsem ráda, že jste mi ho vrátili!

Herec-1. det.: To je naše profese, madam.

Gong. Dvě slečny jdou ulicí, jedné spadne kabelka, aniž si čeho všimne. Odzadu přistoupí jeden z „detektivů“, vrací jí kabelku na rameno, ona si toho opět ani nevšimne, vytahuje z kabelky pro přítelkyni knížku nebo CD.

Herec-1. det.: Všechno najdeme, všechno vrátíme.

Oba společně: Obráťte se na Ztráty a nálezy!

Gong. Herci odcházejí.

Producentka: Tak co?

Rafaelová: Dobré.

Rafael: Dobré.

Producentka: To bych řekla! Tak ještě dnes večer to poběží na všech kanálech. Komerčních i veřejnoprávních.

Rafael (k sestře): Víš co? Tak dnes máme padla. Od zítřka z toho koukají naopak přesčasy.

Rafaelová: No jo. Jako vždycky na konci roku. To je život...

Konec výstupu. Píseň.

Druhý výstup

Na prázdné scéně uprostřed dvě drbny.

1. drbna: Paní, už jste to slyšela?

2. drbna: A copak?

1. drbna se k ní nakloní a cosi jí dlouze šeptá do ucha.

2. drbna: Nepovídejte!

1. drbna: Jo. Už je to tak.

2. drbna: A to ona se mu vážně, jak říkáte, ztratila?

1. drbna: Vážně.

2. drbna: Utekla s nějakým mužským, to je jasné.

1. drbna: Jedna paní povídala, že si na to prý dokonce najal detektivní kancelář!

2. drbna: Nepovídejte! Detektivní kancelář?

1. drbna: No ano, tu novou! Tu, co je teď na ni pořád reklama v televizi.

2. drbna: Pane jo! Tak to ho asi bude stát peněz!

1. drbna: To bude.

2. drbna: A kdy že se mu ztratila?

1. drbna: To je to. On prý neví.

2. drbna: Co? Neví?

1. drbna: No, představte si to. Neví. Prý možná dokonce už někdy dávno.

2. drbna: Počkejte, počkejte, dávno... V pátek jsem je viděla všechny čtyři i s dětmi, jak nasedají do auta. To se mi nezdá.

1. drbna: Ale on to takhle říkal. Tedy, paní Oušková odnaproti povídala, že to takhle říkal. Ona má informace!

2. drbna: To je divné.

1. drbna: Moc divné.

Za špitání a gestikulace odcházejí. Konec výstupu.

Třetí výstup

Opět v detektivní kanceláři. Oba sourozenci u stolu, přichází pan Průměrný.

Rafaelová: Dobrý den, posaďte se.

Průměrný: Já jsem dopoledne volal.

Rafael: Á, ano. To máme tu ztrátu manželky, že.

Průměrný: Ano. Nemůžu to pochopit.

Rafael: Nebojte se, vaši paní najdeme.

Rafaelová: Od toho jsme konec konců tady, že! Takže bychom prosili nejprve vaše nacionále.

Průměrný: Cože?

Rafaelová: Osobní data.

Průměrný: Aha. Tak já se jmenuji Patrik Průměrný.

Rafaelová: Jméno manželky?

Průměrný: Karolína Průměrná.

Rafaelová: Za svobodna?

Průměrný: Počkejte... Myslím, že Pohodová... Ano, určitě Pohodová. Aspoň mám ten dojem.

Rafaelová: Věk manželky?

Průměrný: Počkejte, věk... Když jsme se brali, tak jí bylo tuším třiadvacet, jestli si to dobře pamatuji. Nebo pětadvacet? Teď nevím. No dobře, ale dalo by se to spočítat.

Rafaelová: Jak dlouho jste spolu?

Průměrný: Jak dlouho? No, hodně dlouho. Počkejte, to může být takových nějakých...
(Dlouze počítá na prstech.)

Rafael během rozmluvy vstane od stolu a začne nervózně chodit po místnosti, vrtí hlavou. Po předchozích slovech se prudce obrátí k sestře.

Rafael (ostře): Vůbec bych se nedivil, jestli mu utekla s jiným!

Rafaelová: Počkej, počkej, to se musí ohleduplně. (*K Průměrnému:*) A jak vaše paní vypadala?

Průměrný: No, bývala hezká. Vlasy měla hnědé... Hnědé? Asi ano. Hnědé a dlouhé. Tedy, já přesně nevím, jestli je měla teď naposledy dlouhé, znáte to u ženských...

Rafaelová: Ještě nějak nám ji popište.

Průměrný: Byla taková... jak bych to jen řekl. Taková normální. Uměla dobře vařit.

Rafaelová: Vidíte, aspoň něco.

Rafael: A třeba, co měla naposledy na sobě?

Průměrný: Tak to vám nepovím.

Rafael: Máte aspoň fotografii?

Průměrný: Měl bych mít, počkejte. (*Dlouze se prohledává. Pak odněkud vítězoslavně vytáhne velmi pomačkaný a ušmudlaný obrázek a podává jej Rafaelovi.*) Ano, tady je, prosím.

Rafael: Ukažte! (*S nadšením sáhne po fotografii, podívá se na ni, ale rychle se hned zase zachmuří.*) Hm. Kolik je tady vaší paní let?

Průměrný: Já nevím, asi třináct.

Rafael: No, teda, to jste nám pomoh'! (*Pohrdavě vrací fotografii.*)

Rafaelová: A říkáte, že ani nevíte, kdy se ztratila?

Průměrný: Opravdu nevím. Jestli to bylo včera, nebo před měsícem, nebo kdy...

Rafael: Tak jinak – odkdy ji postrádáte?

Průměrný: No – teď právě ji postrádám. Odkdy... To je těžké...

Rafael: A myslíte, že s vámi byla šťastná?

Průměrný: Nevím. Ale stejně, najdete mi ji, vidíte! Já vám věřím.

Rafaelová: Mohu vás ujistit, že uděláme všechno, co bude v našich silách.

Průměrný: To říkají vždycky a všude. Můžu se zeptat, řekněme – za týden?

Rafaelová: Samozřejmě můžete, ale zatím nic nezaručuji.

Průměrný: Takže můžu. Děkuji.

Zvedá se a odchází, na scéně zůstávají jen Rafaelovi.

Rafaelová: No, nevím... Říkal jsi, že tohle bude slušný byznys.

Rafael: Každý začátek je těžký.

Rafaelová: Kéž bys měl pravdu! Víš co, já jdu radši dělat papíry.

Odchází. Rafael zůstává sám u stolu.

Rafael: Ach jo. To jsou kšefty!

Ozývá se zvonek.

Rafael: Dále!

Vchází Průměrná. Působí velmi rozpačitě až vyděšeně.

Průměrná: Dobrý den, já bych...

Rafael: Vy jste něco ztratila.

Průměrná: Jak to víte?

Rafael: Detektivní intuice. Tak co máte na srdci?

Průměrná si sedá, rozpačitě se rozhlíží.

Průměrná: No... Prostě se mi ztratil.

Rafael: Kdo? Pejsek?

Průměrná: Ale ne, manžel!

Rafael: Mohla byste nám povědět, jak se to stalo?

Průměrná: To právě, že nemohla. Možná se to ani nestalo najednou, nevím.

Rafael: Počkejte – jak se někdo může ztratit „ne najednou“? (*Vzdychne.*) Tak nám ho aspoň popište. Taky do které hospody rád chodil, neměl milenku?

Průměrná: Ne. Tedy snad ne. Kdyby ji měl, asi bych to věděla. A jak vypadal? No, byl takovej... Takovej obyčejnej. Že mi ho najdete, vid'te! Snad se mu nic nestalo! Snad si nic neudělal! (*Utře si slzu.*)

Rafael: A Jak se jmenoval?

Průměrná: Průměrný. Průměrný Patrik.

Rafael: Jejda!

Udeří se do čela, vyskočí od stolu a vyběhne. Průměrná ho nechápavě sleduje. Za okamžik je zpátky.

Rafael: Tak bohužel, už je pryč.

Průměrná: Kdo?

Rafael: Váš muž.

Průměrná: Cože?

Rafael: Vy mi to nebudete věřit, ale právě před chvílí seděl na stejné židli, jako teď vy. A hádejte, proč přišel? Nechává hledat vás.

Průměrná: Takže není úplně ztracený!

Rafael: A vy vlastně taky ne! Tak to nechte na nás, my si vás dva už navzájem dohledáme. Dejte nám svou adresu a telefon.

Přichází Rafaelová s haldou papírů, které se jí nejrůzněji sypou z rukou.

Rafaelová: Co se děje?

Rafael: Nic, tohle už máme vyřešené. (*K Průměrné:*) Tak nashledanou, my se ozvem.

Průměrná: Díky moc. Nashledanou! (*Odchází.*)

Rafaelová: Zas nějaký podobný případ, že jo.

Rafael: Podobný? Jeden a ten samý! Ti dva se hledají navzájem!

Rafaelová: Hm. ... (*Přeměří ho přísným pohledem.*) To ty jsi říkal, že tohle bude lukrativní podnik!

Rafael: Tohle právě jo! Počkáme si, až pan Průměrný zase přijde a hotovo. Případ uzavřen, vyděláno.

Rafaelová: Stejně je to celé divné...

*Konec výstupu. **Píseň.***

Čtvrtý výstup

V obývacím pokoji. Na scéně Ondřej a Katka.

Ondřej: Koukni, ségra, nemůžeme již déle otálet. Nadešel čas akce!

Katka: Co blázníš?

Ondřej: Žádné prodlevy, karty jsou rozdány, jak to říkal ten Jack Woodman v tom thrilleru. Ztratili se nám naši? Ztratili. Našli jsme je? Nenašli. Tak vyhlásíme pátrací kampaň.

Katka: Cože?

Ondřej: Hele, co to teď bylo v televizi?

Katka (udiveně): Co? Přece Simpsonovi.

Ondřej: Ale ne, po nich!

Katka: Po nich? Po nich už nic. Jenom reklama.

Ondřej: No! Ale jaká reklama? Aha?

Katka: Jaká? Jak to mám vědět, myslíš, že koukám na reklamu? Teda, jako vždycky – Martini bejbi, má je pravé nemá je pravé, sedlčanskej hermelín – Pepa má rande s Nivou.

Ondřej: A ještě?

Katka: Co já vím...

Ondřej: Detektivní kancelář Ztráty a nálezy!

Katka: No a?

Ondřej: Ségra, ty jsi fakt mentálně zaostalá!

Katka: Sám jsi retardovanej! Z čeho jako myslíš, že bysme ty detektivy zaplatili?

Ondřej: Že ti to taky došlo! ... No... Zaplatí to přece naši. Teda, až nám je najdou.

Katka: Nám je oni najdou! A že bysme začali hledat sami, to tě nenapadne, co!

Ondřej: Počkej, klídek, klídek, bez emocí, jo! Ono totiž to, co říkáš, ono to zase není tak úplná blbost.

Katka: No to bych si vyprosila!

Ondřej: Minimálně jsme na to dva, to je fakt.

Katka: První rozumný slovo od tvýho výskytu na týchle planetě.

Ondřej: Hele, nech si to! Tak zapátráme. Může se stát, že rodiče máme třeba někde úplně blízko a jen o sobě nevíme.

Katka: I to je docela možný. ... Jenže, co když je nenajdeme?

Ondřej: Nermaluj čerta na zeď a jde se na to! Ale kdybych náhodou šel kolem těch detektivů, tak jen tak se třeba zeptat...

Katka: Brácho, ty jsi nenapravitelnej!

Katka odchází, Ondřej vstupuje do detektivní kanceláře, kde je přítomna pouze Rafaelová.

Ondřej: 'Brý den.

Rafaelová: Nazdar, posad' se. Ty jsi něco ztratil, vid'.

Ondřej: Tak když jste tak chytrá, tak mi řekněte co.

Rafaelová: Neříkej, že zas máme najít nějakého člověka!

Ondřej(obdivně): Páni! No já zírám!

Rafaelová: Tak kdo to bude?

Ondřej: Táta a máma.

Rafaelová: Mohl bys nám je popsat?

Ondřej: No otec... je takovej... nic moc. Nemá moc vlasů, je takovej asi tlustej. A máma? Asi byla kdysi docela hezká, ale... *(Pokrčí rameny.)*

Rafaelová: A máš ještě někoho?

Ondřej: Jo. Ségru. Kačenu – teda Kateřinu. Je naprosto nemožná, ale jinak docela fajn. Ale ta se neztratila. Aspoň zatím.

Rafaelová: Ty taky asi nevíš, kdy se rodiče ztratili, vid'. Jestli včera, nebo před týdnem...

Ondřej: No ne! Vy jste fakt dobrý!

Rafaelová: To je pátrací dedukce. Můžu si ještě tipnout – jestli ty se náhodou nejmenuješ Průměrný?

Ondřej: Já padám! Vážně, fakt! Ondřej Průměrný jméno mé. Osobně, rukulíbám. Vy jste teda opravdu špice!

Rafaelová: Tak my ti dáme vědět. Myslím, že brzy.

Ondřej: Děkuju. Tak nashle! *(Rychle se zvedá a odchází.)*

Přichází Rafael s velkou lupou v ruce. Všechno nasvědčuje tomu, že právě usilovně pátral.

Rafael: Tak ti mám takové zvláštní podezření...

Rafaelová: Já taky.

Rafael: Že tady zase mezi tím byl někdo od Průměrných?!

Rafaelová: Jo, byl. Tentokrát syn. Už se tě ani neptám, jak jsi na to přišel.

Rafael: Víš, co je nejhorší? Předě dveřmi se nám začíná tvořit fronta.

Rafaelová: A s každým to bude něco podobného, vid'. Každý hledá někoho blízkého.

Rafael: Jestli to není nějaká epidemie.

Rafaelová: Ale co s tím uděláme?

Konec výstupu. Píseň.

Pátý výstup

Opět v detektivní kanceláři. U stolu sedí Rafaelová, listuje v papírech, vrtí nad nimi hlavou. Přichází Rafael, vítězoslavně mává v ruce kazetou.

Rafael: Tak, a máme to!

Rafaelová: Další reklama? To nebylo třeba.

Rafael: Ale ne! Důkazní materiál! Ten případ.

Rafaelová: Tys je natáčel?

Rafael: Když jde o blaho klienta, tak se to smí. Podívej!

Oba se zahledí na monitor, vedle na jevišti přitom probíhá děj. Jednotlivé záběry odděluje pronikavé pípnutí.

První scénka: všichni spolu v bytě, muž něco kutí zády k publiku, žena sedí zcela nepřítomně vedle něj a přišívá knoflík, děti se vpředu pošťuchují. Jeden druhého jako by nevnímali.

Pípnutí. Druhá scénka: rodina v supermarketu s nákupním košíkem, každý bere zboží odjinud, ukládají je do stejného košíku, ale navzájem se jakoby mijejí, zas jen děti si věnují pozornost mezi sebou, ale rodiče jako by nevnímaly.

Pípnutí. Třetí scénka: všichni mlčky vycházejí ze dveří, ani se nerozloučí, rozcházejí se do různých stran. (Vše pantomimické scény, nutno přizpůsobit možností jeviště, některou lze zkrátit i vynechat).

Rafael: Dobrá práce, ne? Jasnej případ.

Rafaelová: Jsou spolu a nejsou spolu...

Rafael: Co to meleš? To je důkaz. Vyřešeno.

Rafaelová: A ty se nad tím ani nepozastavíš?

Rafael: Jo, holka, to se asi ještě setkáme s různými podivnostmi!

Vchází pan Průměrný.

Rafael: Á, dobrý den, jdete jak na zavalanou. Podívejte, co tu pro vás máme!

Gestem ruky ho vyzve k monitoru, společně se do něj zahledí.

Průměrný: Tak ona má chlapa!

Rafael: Ale ne, to jste přece vy!

Průměrný: Co, já? Kdy to bylo? Ve středu? To jsem měl být doma? Ale to přece nemůžu být já! ... Kde jste sebral ty staré nahrávky?

Rafael: Jak, staré? Jsou z minulého týdne!

Průměrný: Podívejte se, chci najít ženu. Stačíte na to nebo ne? To na mě nezkoušejte, tyhle laciné figle s videem. Vy si ze mě chcete dělat blázny! Stavím se zase za týden. *(Rozhořčeně odchází.)*

Rafaelová: Jsou spolu a nejsou spolu...

Rafael: Teda, to je rodina!

Rafaelová: Mám tušení... To nebude jenom tahle rodina!

Konec výstupu.

Šestý výstup

Rodina pohromadě v bytě, společně u stolu, ale jeden druhého nějak nevnímá, výroky padají jakoby do prázdna. Pouze děti si opět navzájem věnují pozornost.

Katka: Hele, brácho, celá akce zůstane jen mezi námi, jo?

Ondřej: Jasnačka! Já budu mlčet jako náčelník Pevná Ruka. To spíš ty, abys to nevyzvonila nějaký tý svý kamarádce, falešný!

Katka: No dovol! Připouštím sice, že v mlčenlivosti se mi téměř vyrovnají některé druhy ryb, jak povídal ten řízek v tý komedii...

Průměrná: Nechcete si někdo přidat?

Ondřej: Je tu někde máslo? Hod'te někdo po mně máslem!

Průměrná: V Jenovéfě psali, že ta z toho muzikálu, no, víte, která...

Průměrný: Oni to na mě hrajou takhle. Žalovat je budu!

Průměrná: Tak že ona se už zase rozešla s tím kytaristou a teď čeká dítě s nějakým španělským režisérem, no představte si to! To jsou poměry!

Ondřej: A víš co? Povedeme o tom průběžné záznamy. To pátrací služby dělají.

Katka: No jo, ale na to musíme vymyslet úkryt!

Ondřej: Bez obav! Zajistím.

Průměrná: A vůbec, co bylo ve škole? *(Nečeká na žádnou odpověď.)* A teď si představte, ten, co hrál v tom „Jazyk za zuby“, tak tomu vykradli vilu. To je hrozné, co!

Průměrný: Takové primitivní finty oni zkoušejí!

Ondřej: Pustíme si „Peklo v mrakodrapu“?

Katka: Já nevím, já si chci hrát na počítači. Ten hrdina Šamir, to je takovej hezkej mužskej, a ještě všecy postřílí, a má neomezeně životů...

Ondřej: No jo, to jsi zase celá ty. *(Mávně rukou.)*

Průměrný: Už tohle – kdo jim dal svolení u nás natáčet! To se na to podíváme!

Průměrná: A ten film byl propadák.

Průměrný: Prej, že ji mám doma! A s takovou drzostí!

Průměrná: Ještě to všecy vysvětlit mužskému. Teda, až mi ho najdou.

Ondřej: Ségra, jdem! Tady už nám pšenka nepokvete, jak říkal ten Eliot Marvin v tom hráčským doupěti.

Všichni se zvedají od stolu, Katka s Ondřejem mizí, na scéně zůstávají manželé Průměrní zády k sobě.

Průměrná: Ale od toho tu snad jsou oni, ne? Tak ať se snaží!

Průměrný: Podvodníci! Namíchat záznam tak, abychom tam byli všichni, to dnes už dokáže kdekdo. Průhledná finta. Dva filmy dohromady!

Průměrná: *(Jako by něco zaslechla.)* Dva filmy dohromady... To povídala ta Amanda v tom rozhovoru, to se mi líbilo. Že žijeme, jako kdyby se promítaly dva různé filmy současně. Na tom něco je.

Konec výstupu. Píseň.

Sedmý výstup

Opět v detektivní kanceláři. Rafaelová a Rafael při práci.

Rafaelová: Ty jsi říkal, divná rodina. A zatím tu máme další a další případy úplně stejné.

Rafael: Nechápu, co se s těmi lidmi děje.

Bez klepání vtrhne kapelník, baskytarista a zpěvačka.

Kapelník: Rychle! Jste naše jediná záchrana!

Rafael. Klid, po pořádku. Kdo jste?

Kapelník: Co? Vy nás neznáte?

Zpěvačka: *(Ke kapelníkovi:)* Oni nás neznají? Jak je to možné?

Baskytarista: Ani z televize?

Kapelník: Třetí místo žebříčku – to vám nic neříká? Určitě jste nás museli slyšet. Já jsem šéf souboru – klávesy, vokál, doprovodná kytara; tohle je baskytarista a naši zpěvačku přece taky musíte znát. *(S profesionálním gryfem ukazuje, oba se též s profesionálním gryfem ukloní jako na pódiu.)*

Rafaelová: No dobře. Tak koho hledáte.

Kapelník: Jak víte, že je to osoba? Že nehledáme třeba aparaturu?

Rafaelová: To už jsou zkušenosti.

Kapelník: Hm, jste dobrý! Na to ostatně spoléháme.

Baskytarista: Ztratil se nám sólový kytarista. Bez něj to prostě nejde.

Zpěvačka: To jistě uznáte sami.

Rafaelová: Kdy se to stalo?

Kapelník: My vlastně ani nevíme. Muselo to být po koncertě. Byl v šatně, pak odešel...

Zpěvačka: Ale ne, po koncertě to nebylo. Po tom nahrávání, přece! To už je druhý týden. Na koncertě už nebyl.

Baskytarista: Kdepak! Na koncertě ještě byl, určitě! Ztratil se až předevcírem!

Rafael: Dobře, podíváme se na to. Ještě mi řekněte: bral drogy? Měl přítelkyni? Pil hodně?

Kapelník: Ano.

Rafael: Co, ano?

Kapelník: Ano tohle všechno.

Baskytarista: Jako každé pořádné muzikant, přece.

Rafael: Ano, jistě. Tak my zapátráme.

Rafaelová: Snad to nebude složitý případ. Přijďte pozítří.

Kapelník: Pozítří? A nešlo by to dřív?

Zpěvačka: My totiž zítra máme koncert, víte!

Kapelník: A bez kytaristy jsme vyřízeni.

Rafaelová: Tak dobře, zastavte se ráno. Mám totiž takový pocit...

Kapelník: Moc děkujeme! Jedině vy nám určitě pomůžete, jinak už nikdo!

Rafaelová: Jedině my? No, tak tomuhle říkám víra. Jen trochu nesprávně orientovaná.

Kapelník: Co prosím?

Rafaelová: Ale nic. Tohle už přesahuje naši pravomoc. O tom by si s vámi měl promluvit ještě někdo jiný.

Konec sedmého výstupu. Píseň.

Osmý výstup

Na pódiu zpočátku zůstává pouze baskytarista a zpěvačka.

Zpěvačka: Jestli nám ho do večera nenajdou, tak je s námi konec.

Baskytarista: Mám obavu, že konec už je s námi teď. Za těch pár hodin to přece nemůžou zvládnout!

Na scénu se vítězoslavně přiřítí kapelník, mává v ruce kazetou.

Kapelník: Podívejte se! Tohle mi tam dali.

Běží k přehrávači, zasunuje kazetu, všichni se shluknou kolem obrazovky. Zaznívá řízná rocková hudba.

Zpěvačka: To je přece on!

Baskytarista: On a my.

Zpěvačka: Perfektní jako vždycky.

Baskytarista: Úžasnej odpich. Bez něj to můžeme zabalit.

Kapelník: Nic nebudeme balit. Víte, ze kdy to je? Ze včerejška.

Zpěvačka: Ze včerejška? Ale to přece...

Kapelník: Opravdu. Byl tam s námi. Fakt. Jen jsme ho asi nějak nevnímali.

Zpěvačka: No jo, když já jsem měla problémy s tím mikrofonem...

Baskytarista: A já jsem předtím trochu slavil, znáte to. Když se pak má člověk soustředit na hraní...

Kapelník: Hm. Já jsem se zrovna pohádal s manažerem...

Zpěvačka: Tak rychle na hotel! Určitě tam ještě bude.

Všichni utíkají jedním směrem. Konec výstupu.

Devátý výstup

Na uprázdněnou scénu po malé chvilce přichází Rafaelová. Vyndá zápisník a listuje v něm.

Rafaelová: Koho tu máme dalšího? Dvacet dva ztracených tatínků... moment, ne – tady je ještě jeden... Dvacet tři ztracených tatínků, teďka ztracené tři sestry... dva bratři... Jenom dva? Zajímavé.

V pozadí se objevuje Gabriela a zároveň Gabriel, který ovšem vyhlíží velmi staticky, jakoby nepřítomně. Rafaelová odtrhne oči od notesu.

Rafaelová: Ale!

Gabriela: Vypadá to tu jak po Waterloo. Copak, nejde to?

Rafaelová: Podívejte se! Plné zakázek! (*Zamává notesem.*)

Gabriela: O to nejde. Mě zajímá, jestli to jde.

Rafaelová: Co jako?

Gabriela: Jak bych to tak řekla... Víte, že děláme v branži už pár let...

Rafaelová: To ano, jistě.

Gabriela: No, a většinou jsme hledali pejsky, deštníky, všelijaké přehrávače a tak různě. Ale v poslední době hledám pořád samé lidi. Jen a jen lidi.

Rafaelová: Takže tentýž problém.

Gabriela: Asi ano. Lidi se ztrácej'.

Rafaelová: Ztrácej' a neztrácej'. Jsou spolu a nejsou spolu.

Gabriela: To jsou vám zakázky! Třeba tuhle přišel jeden mužský, že hledá tchýni. Prý se ztratila – nevěděl kdy, nevěděl jak, snad ani nevěděl, jestli chce, aby se vrátila.

Rafaelová: Tchýně? To by snad ještě nebylo tak nejhorší. Ale představte si... (*listuje v notesu*) ... my jsme tu měli taky několik milenců. Ztratit tchýni, to snad není nic trestného. Ale když se ztratí milenka?

Gabriela: A co manželů nebo manželek už přišlo! Já jim říkám: Nebydlíte náhodou v nějakém paneláku? Myslela jsem, jestli si nespletli byt? Už jsem taky měla takový případ. Představte si, spletli si patro. I klíče se hodily do zámku, i žena byla podobná. Přišli na to až po týdnů, až když... - ale, co budu vykládat! A oni že ne, že to přece ještě poznají. Nevím.

Rafaelová: Za námi přišel ve čtvrtek nějaký farář, že prý hledá sbor. Ptali jsme se, jestli pěvecký nebo požární, a on že prý evangelický. Nevíte, co to je? A jak se může ztratit sbor?

Gabriela: Počkejte, počkejte! A za mnou přišel... *(Také vytahuje zápisník a hledá.)* ... nějaký ku-rá-tor – prý z toho jevanglickýho sboru – a ten zas hledal faráře!

Rafaelová: To je ale náhoda! *(Ironicky:)* Nevyměníme si adresy?

Gabriela: A tady. *(Ukazuje v zápisníku.)* Takovej v černým, fousatej, vlasy na stranách měl až sem, takhle *(ukazuje, předvádí kudrlinky)*, a že hledá nějakýho mesiáše. Já vám nevím, já snad zavřu živnost. Nebo se omezím jenom na hledání předmětů a zvířat. ... No, pěkně jsme si popovídali, už musím.

Ustupuje do pozadí, ale ze scény neodchází. Rafaelová zatím dál zamýšleně listuje v notesu. Do popředí vystoupí naopak Gabriel, Rafaelová opět odtrhne oči od poznámek.

Rafaelová: Už jste tu zas, vy dva? Tak co, dáme to dohromady?

Gabriel (zaraženě): O to teď nejde. Mám prosbu. Mně... mně se taky ztratila partnerka. Gabriela. Nemohli byste se mi po ní podívat?

Rafaelová: Nemohli. *(Vrhne pohled na Gabrielu stojící v pozadí, která jakoby nic nevnímala.)*

Gabriel: Myslel jsem si to.

Všichni odcházejí do různých směrů, na scéně zůstává pouze Gabriel. Konec výstupu.

Desátý výstup

Gabriel mávne rukou a vyčerpaně se sesune na židli. Chvilku je ticho. Na scéně se mezitím nenápadně objeví Neznámý. Gabriel otočí hlavu a všimne si ho.

Gabriel: A co vy? Koho hledáte vy? Komu jste se ztratil?

Neznámý: Nikomu. A nikoho.

Gabriel: Vy jste nikoho neztratil?

Neznámý: Ne.

Gabriel: To jste po dlouhý době první, jedinej. Co tedy hledáte?

Neznámý: Nehledám nikoho a vlastně – vlastně hledám kohokoli. A mne určitě taky někdo hledá.

Gabriel: To bych se taky divil, kdyby ne! Tady dnes už hledá každý každého.

Neznámý: Já vím. Jsou spolu a nejsou spolu. Ztratili se a neztratili se.

Gabriel: Zní to jako ve špatné pohádce. Bylo nebylo... Co to je za kouzla? Nebo zakletí?

Neznámý: Ti lidé se navzájem ztratili, to se musí vzít vážně. Možná jeden popírá druhého. Popírá, místo aby podpíral.

Gabriel: To jste řekl hezky. Asi dlouho každý žil na vlastní pěst. To se pak stane to „odcizení“.

Neznámý: Přesto se hledají. A kdo hledá, s tím to není ztracené. Vy přece taky někoho hledáte, ne?

Gabriel: Jak to víte? A myslíte, že... *(Rozpačitě odvrátí pohled.)*

Neznámý jen pokrčí rameny.

Gabriel (provinile): Možná k tomu ani nemají odvahu, se najít.

Neznámý: Taky. A nemají kde se najít. Možná neví, že i je někdo hledá.

Gabriel: Co tím chcete říct?

Neznámý: To je takový nápad. Nedala by se uspořádat velká vánoční stěna ztrát a nálezů? Trochu tak něco, jako mají Židé v Jeruzalémě Zeď nářků, jenomže něco jiného. Tady žádné nářky nebudou.

Gabriel: Poslechněte, to snad někdy bylo něco takového v Americe. Četl jsem to.

Neznámý: Víím, v New Yorku. Ale to taky ještě nebylo ono. To byla stěna takového zoufalého, marného hledání. Tady naopak, tady by mělo být vidět, že to hledání je vzájemné.

Gabriel: Taková vánoční stěna.

Neznámý: Přesně tak. Vánoční stěna hledání. Tam by každý mohl dát najevo, že někoho hledá, a koho. A každý by si mohl přečíst černé na bílém, že taky on je hledán. A v dobrém!

Gabriel: Jasně. Ne tak, že vám někdo jde po krku.

Neznámý: Lidé totiž možná někdy – co někdy, často! – potřebují prostředníka. Někoho, kdo by se postavil mezi ně a oni by pochopili, že to je v dobrém, co mezi sebou mají a mohou mít. A ten prostředník, to by mohla být právě ta stěna.

Gabriel: A nejen ta stěna.

Neznámý: Vy o tom něco víte!

Neznámý odchází.

Gabriel: Divnej chlap... Moment! Ale toho bychom mohli vzít do týmu!

Konec desátého výstupu. Píseň.

Jedenáctý výstup

Televizní studio. Vpředu sedí u stolků moderátorky Adéla a Tereza, mezi nimi „křeslo pro hosta“.

Tereza: Dobrý den, vážení televizní diváci. Vítejte vás při sledování pravidelného pořadu „Už je to tady“.

Adéla: Hezké dopoledne vám z moderátorského stanoviště přeje: Adéla...

Tereza: ... a Tereza.

Adéla: A začneme hned něčím, co bych neváhala nazvat bezmála senzací.

Tereza: Jde o velkou vánoční stěnu ztrát a nálezů.

Adéla: K tomuto tématu jsme si pozvali hosta. Je jím významná socioložka, doktorka Svatava Utěšilová z Ústavu pochroumaných mezilidských vztahů.

Přichází socioložka, sedá si, intelektuálně si otře brýle.

Adéla: Dobrý den, paní doktorko. Když jsme připravovali tento pořad, světila jste se nám, že celý projekt vznikl víceméně náhodou.

Socioložka: Těžko říci, zda to byla náhoda. Rozhodně se tu spustilo něco, s čím sotva kdo počítal.

Tereza: A co se tedy vlastně stalo?

Socioložka: Víte, dělali jsme teď před Vánoci průzkum ve dvou soukromých detektivních kancelářích, které se zabývají hledáním předmětů a osob.

- Adéla:* Záměrně před Vánoci?
- Socioložka:* Záměrně. Více se nakupuje, více se krade, více se ztrácí...
- Tereza:* Ale pokud vím, vy jste zjistili něco úplně jiného, vidíte.
- Socioložka:* Ano, to bylo největší překvapení. Majitelé obou firem nás totiž doslova zavalili údaji, kolik se v posledních dnech a možná i letech ztratilo lidí.
- Adéla:* Nešlo ale přímo o pohřešované osoby, že ne.
- Socioložka:* Ano i ne. Ti lidé se ztratili sobě navzájem. Docela nenápadně. Neví kdy, neví kde. Manželé hledají své ženy a naopak. Děti rodiče – a naopak...
- Tereza:* Jak je to možné?
- Socioložka:* Nějak si toho nevšimli, že se sobě navzájem ztratili. Často dokonce žijí spolu – tedy spíš vedle sebe – a přesto se nemohou najít. Je to zřejmě dáno způsobem života, to teď zkoumáme. Ale, a to je pozitivní, hledají se.
- Adéla:* A z toho vznikla iniciativa, o které tu hovoříme, že.
- Socioložka:* Pochopitelně. Proto bychom se tímto způsobem chtěli podělit o naši představu i s nejširší veřejností.
- Tereza:* Obracíme se tedy na vás, milí diváci.
- Adéla:* Vyhlášíme velkou vánoční akci: Vánoční stěnu ztrát a nálezů.
- Tereza:* Jak bude taková stěna vypadat?
- Socioložka:* To je poměrně jednoduché. Každý přinese na papírku – respektive na papírcích – napsáno, koho hledá. Aby to dal najevo...
- Adéla:* To už se dnes příliš nedělá, dávat něco najevo.
- Socioložka:* Právě proto. Každý své lístky prostě pověsí na tu vánoční stěnu. Dá tím najevo, že o druhé stojí.
- Tereza:* To zní pozitivně.
- Socioložka:* Pak si ovšem i přečte ostatní lístečky a zjistí, že tam je i jeho jméno. Že on sám je hledán, že i o něj někdo stojí. Že to hledání je vzájemné.
- Adéla:* Výborná myšlenka. Má celá akce nějakého garanta?

Socioložka: Mysleli jsme původně, že taková věc garanta ani nepotřebuje. A vidíte, přesto má. Dozvěděli jsme se totiž o komsi – vlastně jsme ho ani nehledali. Žádná ztráta, jenom nález. (*Usměje se vlastnímu bonmotu.*)

Tereza: Jak jste na něj přišli?

Socioložka: Už víme o těch, které oslovil, a může oslovit i další.

Adéla: A kdo to je? Chce zůstat v anonymitě?

Socioložka: To snad ani ne, ale... Víte, ještě je plno takových, kdo jeho úmysl docela nepochopili. Takže mu nebudeme dělat přehnanou reklamu, ještě bychom něco mohli zkazit. Kdo se s ním chce setkat, ten se s ním setká.

Tereza: Chcete říct, že kdo přijde k té stěně, najde ho tam?

Socioložka: Určitě.

Adéla: Teď ještě to důležité: kdy a kde to bude?

Socioložka: Bude to o Vánocích v evangelické modlitebně v Praze-Strašnicích. A taky v Čáslavi. A pak ještě v Modřanech, v Jindřichově Hradci, Střešovicích, pak v nějakých Krabčicích, Malejovicích... Podívejte se, tady mám celý seznam, kde všude to bude. Mám to číst? (*Ukazuje objemný fascikl.*)

Adéla: Není třeba. Vidím, že to je opravdu velká akce.

Tereza: Nezbyvá než popřát, aby se vydařila.

Adéla: A milí diváci, věříme, že přijdete také.

Tereza: Zkrátka a dobře –

Obě společně: Už je to tady!

Konec jedenáctého výstupu. Píseň.

Dvanáctý výstup (finální)

Po písni zůstává na scéně množství osob, zdánlivě nekoordinovaně. Do popředí vystupují dva policisté

Policista: Pane strážmistře, co budeme dělat? K té stěně se hrnou hrozná dav!

Strážmistr: Zavolám na velitelství, ať sem pošlou těžkooděnce a vodní děla.

Policista: Ale ti lidé nic špatného neprovádějí!

Strážmistr: Nevadí. Vezmeme na ně obušky a slzný plyn. Je ta demonstrace povolena?

Policista: Tohle není žádná demonstrace.

Strážmistr: Tím spíš. Zasáhneme všemi donucovacími prostředky.

Policista: Ale pane strážmistře...

Strážmistr: No co, co!

Policista: To je přece ta vánoční stěna...

Strážmistr: No a?

Policista (provinile): Tedy, víte, já jsem v poslední době tak nějak zjistil, že se mi ztratili přátelé. Ani nevím, kdy.

Strážmistr: Na to teď zapomeňte, teď jste ve službě! (*Krátce se zamyslí, za okamžik jakoby trochu změkne.*) Ačkoli... Mně se taky nějak ztratila rodina... Víte co? Půjdeme se tam podívat. Samozřejmě abychom ohlídali, zda se tam nedějí nějaké lumpárny! (*Srazí paty do pozoru, urovná si opasek, opět mu ztvrdnou rysy, ale je znát, že je to jenom póza.*) Jdeme!

Policista: Jdeme! (*Ve všem napodobí strážmistra.*)

Oba odcházejí pochodovým krokem, ale pohltí je vybihající dav. Každý se vrhá ke kulisám a jeden přes druhého na ně lepí lístky různých barev a velikostí s napsanými jmény (příležitost i pro nejmenší děti, které nosí cedulky a přitom promluví např. „Já hledám tátu“, „Já hledám babičku“ atd.). Do popředí se vynořuje reportérka s mikrofonem.

Reportérka: Vážení přátelé, hlásíme se vám v přímém přenosu od vánoční stěny ztrát a nálezů. Jak sami vidíte, atmosféra zde je prostě úžasná. My se krátce zastavíme u některých z těch, kteří už našli toho, kdo se jim ztratil. ... Ano, tady třeba tito dva hoši, na první pohled dvojčata. Kluci, můžete přijít sem blíž k mikrofonu? (*Nastavuje mikrofon Janovi a Adamovi, kteří se zatím vedle kočkují a vyvádějí nejrůznější skopičiny.*) Tak třeba ty, jak se jmenuješ?

Jan: Já jsem Adam. A brácha je Honza.

Reportérka: Tak poslechni, Adame...

Jan: Ha, ha! Obráceně!

Adam: Adam jsem já! To jsme vás nachytali!

Reportérka rychle přelétne pohledem z jednoho na druhého a zpátky.

Reportérka: Tak dobře, hoši. Ono je to konec konců jedno. Nás zajímá tohle: vy jste se taky hledali a našli, že? *(Nastavuje mikrofon Adamovi, ale protlačuje se k němu i Jan.)*

Adam: To říkají i učitelé v nedělece.

Jan: Že jsme se my dva hledali, až jsme se našli.

Reportérka: Ale ztratili jste se sobě navzájem, ne?

Adam: Ztratili? Tak to se nedá tak úplně říct.

Jan: To se vůbec nedá říct!

Adam: To je pravda. To taky každý říká, že my dva se hned tak neztratíme!

Reportérka: A hledáte ještě někoho? Mámu, tátu, sestru...?

Jan: Hledáme mámu.

Adam: Tátu.

Jan: Sestru

Adam: A tak různě.

Reportérka: Tak vám přeji, abyste je co nejrychleji našli. Určitě se vám to brzy podaří. ... *(Obrací se jinam, do cesty se jí připletá malé dítě. Dvojčata zatím odbíhají.)* A co ty, chlapečku, pojd' sem, neboj se mě!

Dítě: Dobrý den!

Reportérka: Ty taky někoho hledáš?

Dítě: Jo. Maminku.

Reportérka: A kde jsi ji ztratil?

Dítě: Já nevím.

Reportérka: A budeš ji taky hledat tam u té stěny?

Dítě: Ano.

Reportérka: Tak to se určitě brzy najde, vid'.

Dítě: Ano.

Reportérka: Tak aby se ti to podařilo!... No ne, děti, vás tu je!

Přicházejí nejmenší děti, drží se za ruce, reportérka je sama přivede dopředu.

Děti společně: My jsme se asi ztratili.

Reportérka: Ano, při velkých akcích se často ztrácejí rodičům děti, a jak asi víte, vždycky se najdou. Trochu kuriózní je, že tady se ztrácejí u stěny ztrát a nálezů.

1. dítě: Taky jsme ztratili paní učitelku.

2. dítě: Ona ztratila nás!

3. dítě: My taky a ona taky.

Děti společně: Jdeme hledat!

Dívka z „davu“, zřejmě učitelka, si je se zřetelnou radostí odvádí.

Reportérka: Myslím, vážení diváci, že ani tyhle děti se nakonec neztratí. A koho máme třeba tady? Vy jste se také nemohli najít, vidíte.

K mikrofonu přistupuje Gabriela a Gabriel.

Gabriela: To je ale naše ostuda. My jsme totiž Agentura Gabriela a Gabriel, soukromá detektivní kancelář. Pátráme po lidech a sami jsme se navzájem ztratili.

Gabriel: Pro samé pátrání po cizích jsme neviděli jeden druhého.

Gabriela: Člověk se pachtí, honí za něčím, a přitom vůbec nevnímá toho vedle sebe.

Gabriel: Ale teď už to bude jinak. *(Vezmou se za ruce.)*

Reportérka: To je dobře. Děkuji za moudrá slova. ... *(Obrací se opět jinam.)* Promiňte, pane, mohu se zeptat na váš názor na tuto akci?

Ateista: Chcete slyšet názor, tak vám ho řeknu. Určitě je to náboženská propaganda.

Reportérka: Proč myslíte?

Ateista: Vždyť se na to podívejte! Zase chtějí blbnout lidem hlavy.

Z davu se vynoří křesťanka. Reportérka zatím ustupuje do pozadí, jakoby s ateistou nechtěla diskutovat.

Křesťanka: Promiňte pane, nic mi do toho není, ale vy považujete víru za blbnutí hlav?

Ateista: A co jiného?! Náboženství je pro pár babiček. Vždyť je to tmářství – teď, v jednadvacátém století!

Křesťanka: Proč si to myslíte?

Ateista: To je přece jasné. Lidé si nedovedli vysvětlit přírodní zákony, tak si vymysleli Boha. Dnes už jsme přece mnohem dál!

Křesťanka: Tedy, když si myslíte tohle, tak o křesťanství nevíte vůbec nic.

Ateista: Taky ani nechci vědět! Nějaké nesmysly... Copak někdo někdy viděl Boha?

Křesťanka: A je to snad nutné? Mimochodem, víte, že o tom píše i Bible?

Ateista: O čem?

Křesťanka: Že Boha nikdo nikdy neviděl. Dokonce dvakrát je to tam řečeno takhle doslova a ještě mnohokrát to vyplývá z různých dějů.

Ateista: Lžete! To jste si teď právě vymyslela! Bible je náboženská kniha, tam nic takového nemůže být!

Křesťanka: Jen ji otevřte a uvidíte.

Ateista: A schválně ji neotevřu! Nikdy! Co bych z toho měl? *(Kvapně odchází se znechuceným výrazem.)*

Křesťanka: Tak tenhle člověk zatím nenašel – spíš zatím nehledal. A takových ještě je! Ale doufejme...

Z davu vystupuje pesimistka a optimistka.

Pesimistka: A stejně je to celé na nic. Teď se tady s velkou slávou všichni nacházejí, objímají, a pak bude po Vánocích a bude zase všecko tak, jak to bylo. Lidi si zase budou cizí.

Optimistka: A já myslím, že ne. Už to bude jiné.

Pesimistka: Nebude. Lidi se nezmění.

Optimistka: Sami od sebe ne. Ale něco je změnit může. Nebo spíš někdo. A třeba ne hned, ale jednou...

Pesimistka: Pochybuji.

Optimistka: Nepochybujte. Věřte.

Do popředí vystupují Rafaelovi.

Rafaelová: To jsou věci, co! Tak nenápadně to začalo, a kam až to došlo!

Rafael: A my jsme stáli u zrodu.

Rafaelová: My? Já myslím, že někdo jiný.

Rafael: Myslíš ten, co...

Rafaelová: Jistě. Bez něj by to nebylo.

Rafael: A kde vůbec je? Máme ho taky hledat?

Rafaelová: Asi bychom měli. Kde najdeme ty druhé, tam jistě najdeme i jeho. Nemyslíš?

Společná píseň. Konec.

Pro soubor strašnické nedělní školy přepsal © J.S.®

Pátráme

1. Pátráme, pátráme
proč jsou lidé zamračení
pátráme, pátráme
copak mají za lubem
pátráme, pátráme
proč na sebe zuby cení
pátráme, pátráme
snad se k tomu proklubem

Ref. Narážíme na falešné stopy
jenže jsme ti, kdo se vždycky vzchopí
Výborného společníka máme
a proto se jistě dopátráme

2. Pátráme, pátráme
kampak víra poděla se
pátráme, pátráme
ve škole i v kostele
pátráme, pátráme
v šedivém a nudném čase
pátráme, pátráme
není to moc veselé

Ref.

Na tom našem světě

1. Na tom našem světě oblém
není, kdo by neměl problém
není, kdo by neměl soužení
každý v sobě cosi nese
nezoufejme, netrapme se
tohle se už asi nezmění

Ref.

Na tom našem světě modrém
zlo se denně kříží s dobrem
prožíváme dobu konfliktní
prožíváme dobu krizí
kdy nám city zvolna mizí
doby podivnou, co říci k ní?

Ref. Tak se lidé míjejí
za svým cílem slepě jdou
tak se lidé míjejí
snad se jednou naleznou

2. Na tom našem světě malém
můžeme se trápit žalem
můžeme si na něco jen hrát
skrývat vady, skrývat chyby -
jak by bylo krásně, kdyby

uměl každý každého mít rád!

Ref.

Ten, kdo tu před chvílí byl

1. Ten, kdo tu před chvílí byl
hodně nám radosti vlil
přináší světlo
do temných chvil
ten, kdo tu před chvílí byl
2. Ten, kdo tu před chvílí stál
zůstává nablízku dál
mocný i skromný
přítel i král
ten, kdo tu před chvílí stál
3. Ten, kdo tu před chvílí byl
má pro nás nezištný cíl
chce, abys také
ten cíl pochopil
ten, kdo tu před chvílí byl

Vánoční zeď

Na zdi se lepší plakáty
na zdi se čmářou spreje
jen zeď, kterou znám já a ty
to je zeď, která hřeje
Dnes každý dozajista ví:
nekoná marnou práci
kdo vánoční zeď vystaví
čímž ostatní zdi kácí

Ref. Vánoční zeď
je tu právě teď
nikam neujed
podepsat se hled
na vánoční zeď
Vánoční zeď
je tam lidí změt
ustupuje šed
podepsat se hled
na vánoční zeď

Budme k sobě blíž

1. Nejenom o Vánocích
nejen v nouzi, v nemocích
/: budme k sobě blíž :/
nejen v skrýši před mrazem
nejen když se třese zem
/: budme k sobě blíž :/

2. nejenom za jasných dní
nejenom za povodní
/: budme k sobě blíž :/
nejen když se nad námi
zdvihá vlna tsunami
/: budme k sobě blíž :/

Ref. Budme k sobě blíž
budme k sobě blíž
odcizení škrtá kříž
budme k sobě blíž

Ve dnech všedních, svátečních
ve dnech, kdy nám schází smích
/: budme k sobě blíž :/
ráno, večer, v poledne
i s tím, kdo nám nesedne
/: budme k sobě blíž :/

Ref.

Pátráme

F. Klinecký

Musical score for the song "Pátráme" by F. Klinecký. The score is written in G major, 4/4 time, and consists of four staves of music. The lyrics are written below the notes. Chords are indicated above the staff lines.

1 Pát - rá-me, pát - rá-me proč jsou li - dé za-mra-če - ní

5 pát - rá-me, pát - rá-me co - pak ma - jí za lu - bem

9 pát - rá-me, pát - rá-me proč na se - be zu - by ce - ní

13 pát - rá-me, pát - rá-me snad se k.to-mu pro - klu - bem

2. Pátráme, pátráme

kampak víra poděla se
pátráme, pátráme
ve škole i v kostele
pátráme, pátráme
v šedivém a nudném čase
pátráme, pátráme
není to moc veselé

Vánoční zed'

F. Klinecký

D Fis7

Na zdi se le - pí pla - cá - ty na zdi se čmá - řou spre - je jen

5 G A4 A

zed', kte - rou znám já a ty to je zed', kte - rá hře - je

9 D E-

Dnes kaž - dý do - za - jis - ta ví - ne - ko - ná mar - nou prá - ci kdo

13 C A4 A

vá - noč - ní zed' vy - sta - ví, - čímž os - tat - ní zdi ká - cí

17 D E-/D

Vá - noč - ní zed' - je tu prá - vě teď -

21 A4 A D G/A D

ni - kam ne - u - jed' po - de - psat se hled' - na vá - noč - ní vá

25 E-/D

zed'

29 A4 A D G/A

us - tu - pu - je šed' po - de - psat se hled' - na vá - noč - ní zed'

Na tom našem svete

F. Klinecký

E- D C E- B- C

Na tom na-šem sve-te ob-lem ne-ní, kdo by ne-mel pro-blém

5 E- D B- C E- D C

ne - ní, kdo by ne-mel sou-že - ní kaž-dý v.so-be co-si ne-se

11 E- B- C A- B- C

ne-zou-fej-me, ne-trap - me se to-hle se už a - si ne - zme - ní

16 E- D C E- D

tak se li-dé mí - je - jí za svým cí-lem sle-pe jdou Tak se li-dé mí - je - jí

22 A E- D C

snad se jed - nou na-lez - nou tak se li-dé mí - je - jí za svým

27 E- D A

cí-lem sle-pe jdou tak se li-dé mí - je - jí snad se jed - nou na-lez - nou

2. Na tom našem svete modrém
zlo se denne kříží s dobrem
prožíváme dobu konfliktní
prožíváme dobu krizí
kdy nám city zvolna mizí
dobu podivnou, co říci k ní?

3. Na tom našem svete malém
můžeme se trápit žalem
můžeme si na něco jen hrát
skrývat vady, skrývat chyby -
jak by bylo krásne, kdyby
umel každý každého mít rád!

Ten, kdo tu před chvílí byl

F. Klinecký

The musical score is written in 3/4 time with a key signature of one flat (Bb). It consists of two staves of music. The first staff has a treble clef and a key signature of one flat. The notes are: F4, G4, A4, Bb4, C5, Bb4, A4, G4, F4, G4, A4, Bb4, C5. The lyrics are: Ten, kdo tu před chvílí byl hodne nám ra-dos-ti vlil. The second staff has a treble clef and a key signature of one flat. The notes are: F4, G4, A4, Bb4, C5, Bb4, A4, G4, F4, G4, A4, Bb4, C5. The lyrics are: pri-ná-ší svet-lo dotemných chvíl ten, kdo tu před chvílí byl. Chords are indicated above the notes: F, g7, F/A, g7, F, g7, Bb, C, F, Bb, F, Bb, g7, C, F.

2. Ten, kdo tu před chvílí stál
zůstává nablízku dál
mocný i skromný
přítel i král
ten, kdo tu před chvílí stál

3. Ten, kdo tu před chvílí byl
má pro nás nezištný cíl
chce, abys také
ten cíl pochopil
ten, kdo tu před chvílí byl